

Ganduls

Costa creure que només fa deu dies Rivaldo ens semblava un gandul i un absentista laboral incapaç d'adaptar-se a la realitat sociocultural.

DUTXA FREDA

Llavors hi veia moltes semblances amb aquell que diuen que ens regna, que ningú ens va preguntar si volfem i que ens costa tan car com el brasiler. Després del de diumenge tinc clara la diferència. A Rivaldo ens el podem vendre. / JOAN PUNTÍ

No crec que hi hagi ningú que no estigui content que el Barça guanyi amb un equip format amb una majoria de jugadors catalans. Sempre s'ha dit que la gent de casa aporta un plus de sentiment que ajuda a guanyar aquells partits travats que sempre apareixen durant la lliga. És una afirmació que no entenc quan parlem de jugadors que guanyen una milionada i als quals l'esforç i el treball se'ls suposa, però sembla que tothom accepta. Això, però, no amaga el fracàs de la política

DE RABONA

L'èxit dels catalans és el fracàs dels fitxatges

de fitxatges de Rexach. El tècnic ha donat el seu visiplau a la incorporació de la meitat dels jugadors de la plantilla actual però de mica en mica els ha anat deixant de banda fins a jugar diumenge passat amb un equip on només hi havia dos d'aquests fitxatges. A més, ja es comenta que el tècnic vol fora del club Rochemback i Geovanni quan fa cinc mesos els considerava dues peces imprescindibles per al seu projecte. I Riquelme, a l'Argentina. / DANIEL ANGEL

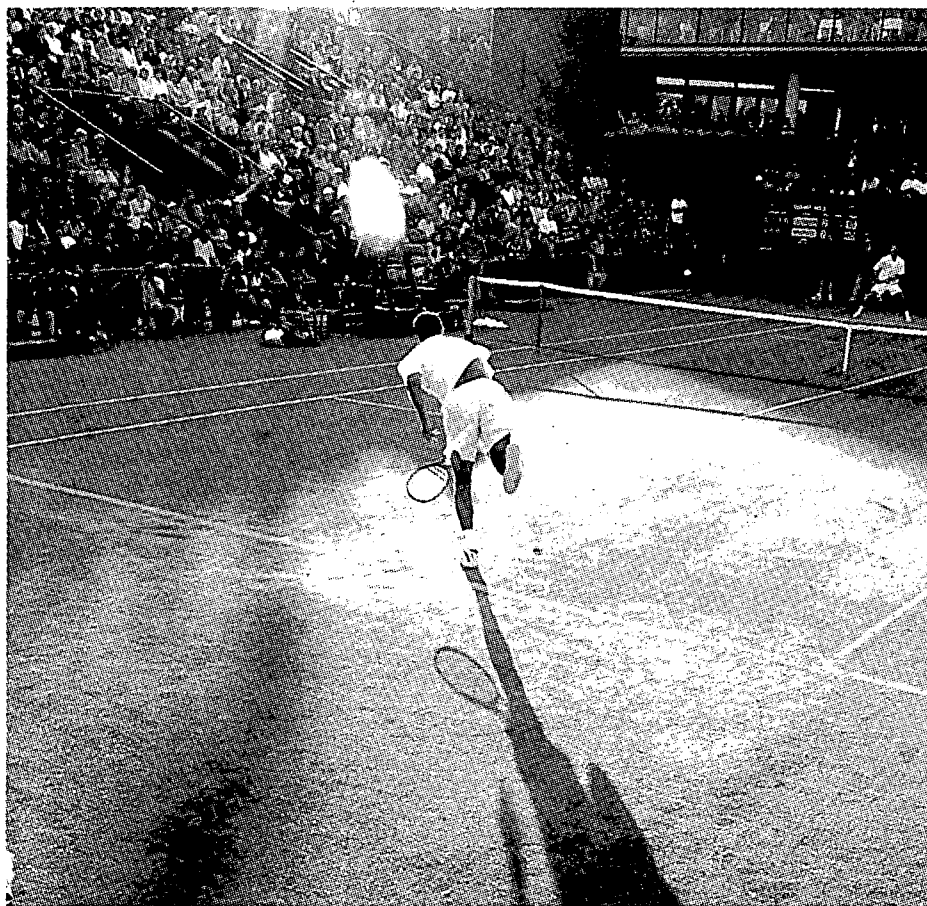
[TRIBUNA COBERTA XAVIER COROMINA]

Les pistes del tennis

Avui, que el tennis és un joc rabent i seriós, tal com va dir Josep Carner, costa d'imaginar el paisatge on va néixer. La ruralia anglesa, amb prats d'herba alterosa sota un sol sempre ensopit, no fa gens per les lluminoses pistes de gespa allisada ni per les de terra batuda, tan vermelles i tan ràpides, d'ara. A més a més, i malgrat que els enfrontaments també puguin durar força, la premsa actual per eliminar el contrari està renyida amb la partida d'escacs física que va originar-los.

Durant el segle XIX, l'aristocràcia imperial anglesa s'anava encarcarant literalment. Avesada a observar les revoltes i les convulsions permanentment estirada i arrufant el nas, havia jugat massa a veure-les venir rere la protecció dels murs residencials, de l'English Channel i de la llunyania de les colònies que tenia escampades arreu del mapa. Els mals d'una digestió treballada en excés li espessia tan usualment la sang—els filtres dels ronyons i del fetge se li embussaven i li promovien el mal de gota—, que els més recalitrants arribaven a creure-se-la blava, realment; sobretot a l'estiu, quan les protocol·làries passejades primaverals per anar a prendre el te quedaven tan enrere i les caceres cerimonials de la tardor encara trigarien.

A l'entumit cos aristocràtic imperial, li calia, doncs, una mica d'exercici sense estrebades, evidentment, perquè havia estat educat a defugir l'encarcarament i evitar desllorigar-se. Amb el culte al cos com a aprenentatge obligatori d'una educació rigorosa i corporativa, va treu-

Wimbledon és la catedral del tennis sobre gespa. / EFE

re un rendiment tan alt del clàssic *mens sana in corpore sano*, que hom sospita que el legendari pragmatisme anglès no vingui a ser l'evolució natural i calmosa de l'eficàcia aplicada per l'imperi romà a la sistematització hel·lènica.

Conseqüentment, enmig del sedentarisme estiuenc, els aristòcrates anglesos van fixar-se en un joc primitiu que practicava la gent rasa i el 1877 el capità Wingfield va publicar el primer reglament del tennis. En aquell joc primigeni, la pilota, en comptes de rebotar-hi, pen-

tinava l'herba per alçar-se per damunt d'una tanca privada que, assemblant-se a les del bestiar per on la canalla s'apedregava, feia la mateixa funció, però en la intimitat i d'una manera civilitzada. Era un joc d'estratègia més que una batussa. Com que passar-se la pilota per una xarxa podia semblar un entreteniment tan pueril com empaitar papallones i tenien tan assumida la llei de l'economia de mitjans (màxima rendibilitat amb el mínim desgast de la hisenda), l'exercici havia de comportar uns guanys proporció-

nalment inversos a la despesa física. Va ser a partir d'aquestes premisses que el joc va reglamentar-se.

La tàctica consistia a segar l'herba a l'adversari, a menjar-se-li el terreny, per dir-ho ras i curt. La sofisticació victoriana, quan havia de ser contundent, feia servir el guant blanc. Tot i amb això, no crec pas que vingui d'aquí la vestimenta blanca dels contrincants. Més aviat deu venir del puritanisme simbòlic. El guant blanc aplicat al tennis tenia més a veure amb la manipulació diplomàtica o, si voleu, amb els seus moviments entre sibil·lins i maquiavèl·lics, perquè no es colpejava la pilota per abatere el contrari sinó per esgotar-lo. Per això l'espai està tan acotat i és tan important en una pista de tennis. La colonització de l'espai, el seu domini a cops de pilota, és fonamental per guanyar la partida. El zumzeig sobtat pel cop de raqueta ha de repercutir en l'enteniment del rival com una explosió imminent i il·localitzable. Si més no, ha de procurar un retorn tan forçat que permeti una esmaixada definitiva o un *passing-shot* inabastable; és a dir, cal que aconseguixi, per atuïment o per distància, bandejar el contrari del seu territori. El recompte dels punts com els quarts de les hores també fa el seu efecte, perquè en una psicologia tan susceptible com la humana, el temps és inapel·lable: precipita la perdició i sustenta la victòria. En fi, que en el clos d'una pista de tennis hi ha la cara més refinada del dimoni.

Xavier Coromina.
Filòleg

